

φίμωτρο

φίμωτρο, το, ουσ. [<μτγν. φίμωτρον], το φίμωτρο· το μέσο περιορισμού, κατάργησης, στέρησης της ελευθερίας, της έκφρασης του λόγου: «οι πνευματικοί άνθρωποι δεν ανέχονται κανένα φίμωτρο»·

- *βάζω φίμωτρο*, παύω να μιλώ, δε λέω τίποτα: «όταν μιλούν πιο έμπειροι από μένα, εγώ βάζω φίμωτρο και τους ακούω προσεκτικά»·

- *του βάζω φίμωτρο*, του περιορίζω, του στερώ την ελευθερία της έκφρασης του λόγου, του απαγορεύω να μιλήσει, να εκφράσει τη σκέψη του, τη γνώμη του: «το δικτατορικό καθεστώς, θέλοντας να χτυπήσει τους πνευματικούς ανθρώπους, προσπάθησε να τους βάλει φίμωτρο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας